

Hypostasis

Mai mult decât „substanță” sau „încredere neclintită”

17 mai 1999

Gili Cârstea

Confuzia cu privire la autorul și desăvârșitorul credinței noastre nu poate fi mai mare decât cea cu privire la credința mântuitoare. Această expresie magică a devenit moneda unică a imperiului religios numit creștinism, dar vai, ea nu mai are valoare decât în comerțul cu sufletele oamenilor (Apoc. 18,13).

Ce este credința? A cui credință? Ce fel de credință? Faptul că ne găsim încă aici, la acest sfârșit de mileniu doi al erei numită creștină, dovedește că nici rămășița nu a reușit să găsească o soluție acceptabilă expresiei sola fide. Tensiunile și confuzia din sânul ei, în jurul controversatei credințe a Noului Testament, așa cum o descrie Pavel, ating cote alarmante, prevestitoare de conflicte majore.

O lucrare recentă (The Fragmenting of Adventism de William Johnsson, redactor la Adventist Review) avertiza biserica de unele pericole care pot duce la fragmentare și divizare în adventism. Din păcate, autorul nu a socotit necesar să includă printre amenințările majore la unitatea bisericii și credința Noului Testament, aceea care a produs fragmentarea iudaismului acum două milenii.

Ce fel de credință este aceea care produce vindecare instantanee? Ce fel de credință este aceea care aduce neprihănirea? Ce fel de credință este aceea care a adus coborârea focului din cer asupra ucenicilor la cincizecime? Ce fel de credință așteaptă Fiul omului să găsească pe pământ, ca să poată veni a doua oară?

Pavel este singurul autor care oferă o definiție a credinței, rămasă, din păcate, ascunsă și neînțeleasă atât de mult timp. În Epistola către Evrei (capitolul 11), el încearcă să convingă pe urmașii lui Avraam că toți eroii națiunii lor au modelat o istorie de mii de ani doar prin credință. Ca să nu existe dubii despre ce fel de credință este vorba, el oferă la începutul acestui capitol glorios o definiție a cuvântului.

Credința, spune el în versetul 1, este hypostasis pentru lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.

Hypostasis este un termen destul de obscur, care a dat multă bătaie de cap traducătorilor Bibliei. Când au ajuns la acest capitol din Evrei, ei nu au știut ce vrea Pavel să spună. Cea mai pertinentă soluție părea aceea că hypostasis este un

cuvânt compus. Hupo ar fi acel sufix familiar, sub, ca în hipotermie, hipoglicemie, iar stasis a fost tradus cu stare, situație. Așa au ajuns traducătorii versiunii oficiale, King James, la cuvântul substance. Logica le spunea că substanța lucrurilor sperate este cea mai bună definiție pentru credință. Dar Pavel dorise să spună altceva.

Odată cu descoperirea manuscriselor de la Qumran, cercetătorii Bibliei au intrat în posesia unei mari cantități de material, cu un spectru de aplicație foarte larg. O mare parte din scrierile descoperite erau contracte comerciale, prin care se parafau schimburile de mărfuri între diverse părți. Iar titlul acestor documente publice nu era altul decât HUPOSTASIS.

Această descoperire nu a avut un impact prea mare asupra lumii creștine, dar ea este deosebită pentru biserica rămășiței, care trebuie să definească foarte precis credința, dacă vrea să ocupe locul special pe care îl pretinde.

Dacă definiția corectă pentru credință este contract, legământ (un alt sens pentru stasis, pe care traducătorii nu l-au băgat în seamă), atunci implicația ei profundă nu mai poate fi evitată: Credința este contractul dintre Dumnezeu și om, pe care Scriptura îl numește noul legământ: "Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou... iată legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu" (Ieremia 31, 31-33).

Concluziile care decurg de aici nu pot scăpa: A avea credința înseamnă a accepta noul legământ. Noul legământ urmărește să scrie în mintea omenească Legea. Legea este o "transcriere a caracterului lui Dumnezeu"(6T9). A avea caracterul lui Dumnezeu scris în minte înseamnă "Hristos în voi," taina ținută ascunsă de veacuri (Coloseni 1,27). Când se sfârșește taina lui Dumnezeu, trâmbița a șaptea poate suna. Dacă sună trâmbița a șaptea, înseamnă că Mireasa s-a pregătit; când Mireasa este gata, îngerul din Apocalips 18 poate coborî, iar pământul va fi "luminat de slava lui."

Înțelegând că hypostasis este contractul pe care noi îl numim noul legământ, nu ne mai miră insistența lui Pavel din capitolele opt și zece din Evrei, unde redă integral descrierea noului legământ din Ieremia. Demonstrația din aceste două capitole magistrale clarifică un lucru: Doctrina sanctuarului ceresc, acela care "nu este din zidirea aceasta" (Evrei 9,11), nu are nici o finalitate dacă Legea (caracterul lui Dumnezeu) nu este scrisă în inimile poporului lui Dumnezeu. Scrierea aceasta în minte, așa cum spune Pavel în Evrei, este împlinirea legământului. Aceasta este credința pe care așteaptă să o vadă Fiul omului, căci este "credința lui Isus" (Apocalips 14,12). Ea este credința aducătoare de neprihănire. Ea este credința care poate arunca în mare "munții" firii pământești. Ea este cea care va face să cadă focul, ca pe muntele Carmel, ca în camera de sus. Revărsarea aceasta mult așteptată a focului este singura garanție pentru căderea ploii.

Rugăciunile și penitențele lungi și chinuitoare, repetate cu evlavie și obstinație an de an, nu vor reuși să coboare focul din cer. Toată ziua s-au rugat

preoții pentru foc pe muntele Carmel. Aceasta este o parabolă pentru ziua ispășirii, o zi la fel de lungă, fierbinte și fără ploaie. Ca și atunci, la sfârșitul acestei zile "mari și înfricoșate" (Maleahi 4,5) un Ilie obscur și neglijat, dar care și-a înțeles locul în marea controversă, va face să se pogoare focul, ca ploaia binecuvântată să poată veni. Atunci rămășița nu va mai fi "ca o covercă într-un câmp de castraveți," ci femeia glorioasă acoperită de soarele neprihănirii lui Hristos, legată de Creatorul ei prin hypostasis cel veșnic.

***